

JENS LAPIDUS

≡ KNIHA ZLIN

Top Dog

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jens Lapidus
Top Dog – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

FLEET

JENS LAPIDUS

TOP DOG

JENS LAPIDUS

TOP DOG

V překladu Martina Severýna

 KNIHA ZLIN

ČASOPIS CHVILKA PRO ŠVÉDSKÉ DÁMY

KRÁSNÝ VEČÍREK NA VERNISÁŽI DĚL Z KOLEKCE BUCHARDS

Na vernisáži unikátní umělecké sbírky galerií CoolArt a Buchards nebyl k vidění zdaleka jen princ Carl Philip a jeho přítel, slavný designér Joakim Andersson. Sešla se tu celá stockholmská smetánka spolu se špičkami uměleckého světa.

Chvilka pro švédské dámy si všimla i vycházející hvězdy mezi stockholmskými sběrateli umění, mladého finančníka Huga Pedersona a jeho nádherné ženy Louise. Oba jsou milovníky dobrého umění, a ačkoli se do sběratelské činnosti pustili teprve před dvěma lety, stihli už podle našich zdrojů vybudovat významnou kolekci současného umění.

„Vždycky jsem zbožňoval křehké a náročné umění,“ prozradil Hugo Pederson šťastně našemu reportérovi.

Sám Hugo Pederson pracuje pro investiční společnost Fortem a během krátké doby se stal výrazným mecenášem značného počtu umělců.

„Když měl člověk štěstí a přišel si na pár kaček, musí to taky umět společnosti vrátit,“ říká Hugo Pederson a dál pokračuje se svou stejně zaujatou ženou v zábavě s ostatními hosty v honosných prostorách galerie Buchards.

Johan W. Lindvall, 2007

PROLOG

Adan dotáhnul hliníkový žebřík k zadní zdi domu a podíval se nahoru směrem k balkonu. Ulice Nystadsgatan: byt se nacházel v nejnižším poschodí – postavit sem žebřík, opřít ho o balkonové zábradlí a vylézt po něm nahoru by neměla být žádná fuška. Přesto: do prdele – měl pocit, že se podělá. Dost slova. Úplně to viděl: stojí příliš vysoko na tomhle dementním žebříku a dole na kalhotách se mu zvětšuje hnědej flek.

Vlastně s tím už přestal. Na krku má devatenáct, trochu starej na vloupačky: tohle dělal na konci střední. Navíc: tohle už bylo pod jeho úroveň. Jenže co si má počít? Když Surri něco řekne, tak to platí.

Znali se od školky, vyrůstali na stejném sídlišti, hráli za stejnej tým – jejich fotři dokonce bydleli vedle sebe už v jejich domovině. „V Bakúlu jsme byli jako všichni ostatní, nestarali jsme se o sebe navzájem víc, než bylo třeba,“ říkával Adanův otec. „To akorát tady nás všichni považujou za jednu rodinu, jako bysme byli jeden a ten samej člověk.“

Táta měl i neměl pravdu: Surri je jeho bratr. A stejně se chová jako parchant.

I přes pracovní rukavice cítil Adan chlad balkonovýho zábradlí. Rukavice: ještě pořád v tom byl z dřívějšíka zběhlej – jeho otisky prstů se tutově nacházely ve starých záznamech. Zapřel se, musí přehodit pořádnou nálož tělesný váhy: určitě přes metrák. Ještěže ruku měl lehkou – šroubovák svíral přirozeně, jako by se jeho prsty trásl, až ho budou moct použít. Přestože on už žil přece normálně, jezdil pro tátova šéfa dodávkou a po večerech se se svojí holkou cpal popcornem a sjížděl *Lukea Cage* a *Faudu*. Jenže před dvěma týdny přišli s nabídkou, jestli by si nechtěl vydělat pár drobáků. Nic

nelegálního, prácička na jeden den, ze starý známosti. To by odmítnul jenom blbec.

Za všechno mohli pičusové z Německa. Protože Surri po Adanovi jenom chtěl, aby zajel do Hamburku a vyzvednul jedno BMW z nový série 7. Jasná tutovka: 730d se tam dalo sehnat za míň než sto tisíc eur, tady se pak lehce prodalo za milion a půl. Mělo to jedinej háček, když na sebe člověk napsal až moc aut během jednoho roku, finančák se probudil ze zimního spánku. A tak se do hry dostal Adan.

Vzal to vlakem do Rødby, jednosměrná jízdenka ho vyšla na pět set devadesát čtyři korun, celou cestu poslouchal Spotify z nových sluchátek Beats, pevně si k tělu tisknul ledvinku, kterou dostal od Surriho, a díval se z okna. Milion švédských korun v eurobankovkách nevážil skoro nic. Nikdy dřív tak dlouho ve vlaku neseděl, vlastně to byla paráda. Pozorování přírody za oknem ho nepřestávalo bavit. Kraji na svištěla pozpátku: zmrzlý pole, jedlový remízky a vesnice, kde lidi očividně ještě sbíraj zrezavělý vraky aut a starý fošny. Přemýšlel, z čeho tady asi tak žijou.

Prodeju našel bez problémů, podepsal dokumenty a i dohodnout se s prodavačem zvládnul bez komplikací – dědek kupodivu mluvil trochu arabsky, což sice nebyl Adanův jazyk, ale na několik zdvořilostních frází se zmohl. Jenom se měkce usadit do černýho koženýho sedadla, nastartovat motor a už uháněl zpátky k trajektu do Švédska. Každý den řídil několik pick-upů, ale nikdy žádný BMW. Tohle auto nejen že vypadalo luxusně – kvalita se poznala i v detailech. Vůně kůže, pocit v prstech, když jima přešel přístrojovou desku, tíha dveří a tlumený, sebejistý zvuk, když je zabouchnul. Myslel na Surriho, všechno, co dělal, mělo styl, dokonce i mikiny kupoval výhradně u vymazlených francouzských designových značek. Jednou bude mít možná i Adan dost prachů na podobnou káru. Teď měl nicméně v plánu řídit

celý večer a noc, chtěl dostat bavoráka pod střechu, aniž by musel přespát někde v motelu.

Poprvý to zaslechnul na dálnici před Jönköpingem: dutý, skřípavý zvuk, který se mu vůbec nelíbil. O tři kilometry dál auto zastavil. Vystoupil, všechno prohlídnul, na nic ale nepřišel. Zvuk se ozval okamžitě, jakmile se znova rozjel. Po dalších několika desítkách kilometrů se rozsvítila kontrolka. Brzdy. Co to má znamenat? Do háje – ani nevěděl, jestli může v jízdě pokračovat. Zpomalil, za ním se vytvořila fronta, na sto dvacítky jel sedmdesát. Auto vydávalo naprosto pekelný zvuky. O několik dalších desítek kilometrů dál sjel k benzínce a slušně poprosil prodavače, jestli by se mu na vůz nepodíval. Klukův obličej zdobila neskutečná spousta pupínků, vypadal o nějakých pět let mladší než Adan, ale bez keců si baterkou posvítil na disky kol.

„Mně se zdá, že už tam ani žádný brzdový destičky nemáte,“ prohlásil pumpař. „S tím autem už neujedete ani centimetr. Takovýho krásnýho fára je ale teda škoda, mimochodem.“

Tady sranda skončila: Adan musel zaplatit odtahovku, aby auto odvezla do nejbližšího servisu. Oprava trvala pět týdnů a stála čtyřicet tisíc. Navíc měli podezření, že je auto bouraný. Adan zavolal prodejci do Německa a křičel na něj, jenže chlápek předstíral, že nerozumí ani slovo anglicky. Nakonec se Surrimu podařilo to podělaný auto nacenit: nedostane za něj ani šest set tisíc.

„Copak jseš tak pitomej, že si to auto ani neprohlídneš, než něco podepíšeš?“

Zámek balkonových dveří se podvolil se zapraskáním. Adan ho vykopnul. Surri mluvil jasně. „Policajti zabásli našeho kluka, co si ten bejvák pronajímal, ale zbožíčko tam nenašli. Takže když se do toho doupěte dostaneš a najdeš, co je moje, škrtne ti půlku dluhu. Víš moc dobře, kolik jsem v tom autě utopil.“

Adan se vykrucoval. „A v tom bytě někdo bydlí?“

„To ti může bejt ukradený. Zejtra večer každopádně nikdo doma nebude.“

Adan si vzpomněl na jeden moment z doby, kdy spolu vyrůstali na sídlišti. Surri spadnul z prolízačky, svalil se jako švestka a rozbil si koleno. Připadalo jim, že se z kolene valí úplný proud krve, do rány se dostal štěrk. Kamarád nepřestával brečet. „Já ti pomůžu. Pojď, zajdeme k nám domů, určitě je tam táta,“ řekl Adan co nejpřívětivějc. Bylo jim šest a Adan věděl, že jeho táta dokáže dát Surriho koleno do pořádku. A taky že jo – otec ránu vyčistil a zalepil ji tím největším flas-trem, jaký kdy v životě viděli. Když potom usrkávali kakao, jedli sušenky a dívali se na *Toy Story* na DVD, pronesl Surri: „Tvůj táta se umí o malý válečníky postarat líp než ten můj.“

Tři plus jedna. V jednom pokoji, nejspíš obýváku, Adan rozsvítil. Stála tu pohovka se zeleným potahem, konferenční stůlek se skleněnou deskou a knihovna. Všimnul si i něčeho, co zřejmě sloužilo jako jakýsi projektor. V obou ložnicích se nacházely úzký neustlaný postele. Někdo tu bydlel – proč by tu jinak na stolku ležely noviny a přes kuchyňskou židli plandalo přehozený tričko?

Přesto byl byt sotva zařízený, možná tu jen někdo čas od času přespával. Zvednul koš v kuchyni, na dně uviděl prázdnou krabici od mléka a ucítil něco, co už tutově znal: típnutá tráva.

Prohledal kuchyňský skříňky a lednici. Ten nebo ti, co tu bydleli, měli nepřebernou zásobu chipsů a zakysaný smetany, ale nic, co by připomínalo normální jídlo. Podíval se do trouby i myčky na nádobí, lehnul si na podlahu a baterkou si posvítil pod dřež a za lednici. Objevil spoustu prachu.

Občas byli lidi vynalézaví. Ale nenašel nic. Nadzvednul polštáře na pohovce, rukou prošmátral prostěradla a prostor pod matracema na postelích. Na podlaze v jedné z lož-

nic stál batoh. Zaštrachal v něm – na povrch vyplavalo ještě několik triček, čtvery trenýrky a ponožky. Stoupnul si na stolek v obýváku a posvítil si do ventilátoru ve zdi. Nic.

Nenašel ani ň.

Zpátky do obýváku. Adan si kleknul na všechny čtyři a podíval se pod pohovku, posvítil si za knihovnu.

Ten, kdo si byt pronajímal, musel Surriho podfouknout, protože tady bylo pusto a prázdno. Nebo to policajti tutově vyčmuchali. Což už vlastně nebyl Adanův problém, i když Surri se na to určitě bude dívat jinak.

Vtom něco zaslechnul. Z předsíně.

Ne, šlo to z chodby, zpoza dveří do bytu. Slyšel odtamtud hlasy.

Než se stačil zamyslet, v zámku zachrastily klíče. DO PR-DELE – někdo sem jde. Pozhasínal v obýváku.

Teď slyšel, jak se někdo v předsíni baví. Dívčí a klučičí hlas. Možná by jim měl jít prostě naproti a umlátit je palicí, ať už je to kdokoli. Ale neudělá to – není přece jako Surri. Není žádnéj *tvrďák*.

Schoulil se za pohovku.

Hlasy se teď ozývaly zřetelněji. Dívka mluvila o ženě, který se říkalo Billie. Kluk mumlal cosi o nějaký párty. „A mejdan za dveřma.“

Adan ležel naprosto bez hnutí, snažil se být potichu a zůstat klidný. Nejradši by se hned teď vydal do Hamburku a toho prodejce BMW stáhnul vlastníma rukama z kůže – beztak tohle všechno zavinil on.

Vtom uslyšel další bouchnutí dveří, podle vzdálenosti odhadoval, že vedly na toaletu. Možná se mu naskytla šance. Teď slyšel jen hlas tý holky, pobrukovala si jakousi písničku. Kluk zřejmě potřeboval na záchod. Podle zvuku poznal, že dívka přešla do obýváku. Pak se zničehonic rozhostilo ticho. Adan ani nedýchal, jen natahoval uši. Šoupání nohama. Výdechy. Potom opět kroky, pryč, ven a do jedný z ložnic.

Ted'.

Postavil se: v pokoji nikdo nebyl. Udělal dva velký kroky směrem k balkonovým dveřím. Dál nepřemýšlel, nic nerozvažoval. Prostě konal. Vykopnul dveře. Neohlížel se. Vylezl na balkon. Zavřel za sebou. Nasál do plic čerstvý vzduch.

Přeskočil zábradlí.

Vrhnul se dolů. Ne, spíš sletěl.

Jako Surri z prolízačky.

Ve tmě se cítil bezpečně, i když venku byla strašná zima. Tenký pracovní rukavice mu připadaly jak z papíru.

Adan se opřel o strom. Pokoušel se nezatěžovat pravou nohu. Při pádu si vážně ublížil – možná si tu zatracenou nohu zlomil. Přesto se mu odsud ještě nechtělo. Před ním na zemi ležel žebřík: odtáhnul ho až sem a pak odkulhal sněhem o kus dál. Surri by zešílel, kdyby zjistil, že Adan nic našel. Jenže: Surriho určitě podrazil ten jeho kumpán. Adan opravdu hledal pořádně.

Už tu stál takhle na místě asi čtyři hodiny. Vyčkával. Doufal, že bolest v noze povolí. V bytě se svítilo. Zdi osvětlovaly podivný barvy a ze dveří balkonu, který se čas od času otevřely, se linula dunící hudba. Uvnitř se tlačily mraky lidí – za oknem jejich siluety připomínaly rozmazaný taneční křoví v jakýmsi televizním honu na talenty.

Někdy přece budou muset všichni ti pařící idioti odtamtud vypadnout, nebo si aspoň jít lehnout. Musí jim přece někdy dojít chipsy a dipy. V ten moment si postaví žebřík zpátky a znova se tam vkrade. Ještě naposled to místečko prozkoumá.

Celou noc tu ale stát nemůže – noha ho nepřestávala bolet – ale ještě chvíli.

Ve skutečnosti žádný válečník nebyl.

Ale čekat uměl.

*

V mrňavém obývacím pokoji si připíjelo devatenáct lidí, ale pozvali jich minimálně ještě jednou tolik. Roksana si ze srdce přála, aby se tady dnes večer nedalo hnout – chystali přece kolaudační párty, oslavu, že se sem přestěhovali, ona a Z. Doufala, že lidi budou tuhle párty považovat za dobrou příležitost zapařit si. Už by přece měli všichni dorazit?

Z reprosoustavy, kterou si půjčila od Billie a kterou Z zapojil přímo na SoundCloud ve svém telefonu, duněly rytmy Younga Thuga. Thugův mdlý hlas sténal svůj generický rap bez melodie, založený na riddimech – ale přesně o to šlo. Vtahoval do sebe celé tělo a to se nořilo do horkého víru šumícího moře různých stylů a zvuků. Roksana se opět rozhlédla kolem: Líbí se lidem ten *sound*? Užívají si to? Podařilo se jim vytvořit dobrou atmosféru?

Každý si měl přinést vlastní pití. Láhve s šumivým vínem stály vyskládané na konferenčním stolku. Roksana je o to výslovně požádala už ve zprávě s pozvánkou: *Bublinky s sebou! Roksana & Z vás zvou na skvělou hudbu, párty a něco k zakousnutí*. Doufala jen, že to neznělo moc podbízivě.

Něco k zakousnutí znamenalo především arašidy a chipsy, ale Roksana kápla do zakysané smetany trochu lanýžového oleje – a všichni se shodli na tom, že lepší dip v životě neochutnali. Ale zobání bylo vedlejší, důležitá byla samotná párty a tu rozjízďela hudba. Repráky, výběr hudby, mix. Z dokonce obstaral kouřostroj a malou laserovou show. Nestihli si sem ještě pověsit žádné obrazy ani plakáty, což se skvěle hodilo, takhle se daly bílé zdi využít nejlíp. Rádo by kouř se ironicky povaloval kolem sedačky jako zavalitý mrak. Podle Roksany se jim povedlo vytvořit iluzi klubu, jen v jakémsi speciálním vydání. Se dvěma rozdíly: jednak tu chybělo zázemí pro dýdžeje, a jednak se ti, co se tu objevili takhle brzo, brodili předsíní se sundanými Roshe Runs a retrem inspirovanými vanskami. Na dodržení povinnosti sundat si boty tvrdošíjně trval Z. „Jestli tohle máme zvládnout

ve dvou, musíme následný uklízení omezit na minimum. Protože já jsem do uklízení celej žhavej. Už jsem se ti o tom zmínil?“

Roksana si nevybavovala, co Z zmínil, nebo ne, vlastně vůbec neplánovali, že se spolu sestěhujou. Ale určitě to bude klapat. Z je fajn.

Roksana kontrolovala Insta a Snapchat, jestli už někdo něco zveřejnil. Nic, zatím se tahle akce území sociálních sítí vyhýbala. No tak, prosím vás, říkala si, lidi, copak se vám tahle párty nelíbí? Nemůžete se pustit do tance, aspoň někdo? A udělat pár fotek?

Byt byl dost velký, 52 metrů čtverečních, ale nacházel se na Nystadsgatan v Akalle, daleko jak od centra, tak od Södertornské vysoké školy, kde studovali. Jenže Roksana si nemohla vybrat. Pronajímala si pokoj u Billie na Verkstadsgatan ve čtvrti Hornstull v centru Stockholmu, ale potom se z Billie stala polyamorička a chtěla, aby s ní všichni tři její partneři bydleli najednou. Z navrhl, aby se celá čtvrt překřtila na Hornšuk. Ale Roksaně to vtipné nepřipadalo, prostě tam pro ni nezbylo místo, navíc už měla po krk toho, jak jeden z týpků pouštěl od rána do večera do repráků Dannyho Saucedu, aniž to myslel jako legraci. Ve stejném týdnu dostal ze svého podnájemníka výpověď i Z. Tři dny spal na gauči u babičky a byl jen nanomilimetr od opravdového nervového zhroucení.

Roksana stála mezi Z a Billie. Kolem přecházeli hosté se sklenkou od jednoho hloučku k druhému. Někteří se jemně houpali do rytmu. Roksana je nechtěla pozorovat příliš okatě, hned by se prozradila. Znova koukla na Insta a Snapchat. Možná ji někdo měl za nudnou káču, která akorát tak postává se svými nejlepšími kamarády, možná ji její nejlepší kamarádi měli za šedou myš, která se neumí bavit s nikým jiným než s nimi.

Na tenhle slavný večer si vyčesala vlasy nahoru a obula si stříbrné sandály Birkenstock. Jinak si na sebe vzala obyčejné modré džínsy a bílé tričko, které našla doma u rodičů. Billie občas brblala, ale Roksana si za svým standardním ležérním stylem stála, jejím vzorem byl George Costanza a vlastně všichni z *Beverly Hills 90210*. Důležité bylo dát ránu mezi oči trendům a umět se přizpůsobit různým módním vzorům.

Billie měla dobrou náladu, což bylo dobré znamení. Vzala si na sebe kalhoty Adidas, velké triko s protáhlými krátkými rukávy, kolem krku měla choker a na narůžovo nabarvených vlasech naraženou kšiltovku Gucci. Narůžovo si nabarvila i chlupy v podpaží. „Na vaši počest,“ říkala. Roksana si jen stěží uměla představit, že zrovna Billie nastoupí za pár dní na právnickou fakultu. Byla nicméně ráda, že všechny svoje přátele a přítelkyně nechala doma – chovala se tak uvolněněji. Roksana ji považovala za svoji nejstarší a zřejmě nejlepší kámošku, ale po té zápletce z poslední doby si nebyla tak docela jistá, jak na tom teď jsou.

Billie vyndala krabičku cigaret. „A jak řešíte tohle? Mám jít na balkon, nebo můžu kouřit vevnitř?“

Z znova zvedl hlavu. „To ses posrala. Kouř z cigaret se usazuje v záclonách a povlečení. Mluvili jsme o tom s Roksy.“

Billie obrátila oči v sloup. „Vždyť tu žádný záclony nemáte.“

Z trval na svém. „To je fuk. Nechceme to tu mít zakouřený.“ „To bude nějaký biobejvák, tohle?“

Roksana se zasmála. „Něco takovýho, v každém případě budeme jíst rostlinnou ekologickou stravu, *Raději vidličky než nože*, víš jak, a náš práh nepřekročí žádná plast.“

Z popadl sáček a krabičku OCB Slim.

„Dá si někdo brko? Mám toho kvanta.“ Držel pytlík před sebou. „S marihuanou se to má přece tak, že dodržujeme svaté rozhodčí pravidlo. Dělíme ji na sativa a indika. Obojí jsou to odrůdy konopí, ale rostliny vypadají odlišně, mají jinak tlustý listy a tak, ale *who cares*. Důležité je efekt: je to jako

noc a den. Indika je pohodičková varianta, jízda pro někoho, kdo si to chce dát v chillu k hraní na PlayStationu. Jenomže tohle jsou čtyřiaadvacetiměsíční sativa, něco jako Château-neuf-du-Pape v hulení, nic lepšího prostě neexistuje.“

Z opatrnými pohyby rozdělil trávu do papírků. „Člověk vytáhá jednu a je zhulenej. Pak si dá další a je ještě zhulenější. Nemá to strop. Přísahám.“

Tohle všechno byly kecy začátečníka. Rozdíl mezi sativou a indikou se ne vždycky dal jasně poznat, ale Z rád věci pojmenovával, rád se poslouchal. Už byl takový: nechtěl se světem jenom držet krok, chtěl všechno, co se dělo, umět i označit, ohraničit, pochopit to na úrovni kategorií a struktur. Občas se z toho stal skoro závod.

Roksana se natáhla pro joint, který jí Z podával, a zhluboka vtáhla kouř. „Už jste domachrovali, chlapáci?“

Všichni se hihňali, i Z. „Vždyť víš, jakej jsem.“

Tohle bylo na Z fajn: uvědomoval si patriarchální struktury stejně zřetelně, jako viděl principy marihuany. Nejen, že chápal vzory ve společnosti, ale chápal i svoje vlastní místo v rozložení moci. Muž, který ženám vysvětloval okolní svět. Muž, který vždycky nejlíp věděl, co jak je. Muž, který devadesát procent svých proslovů začínal „S tím a tím se to má přece tak, že ano.“

Hodiny ubíhaly. Erik Lundin pěkně zmixovaný s Lilem B, s hladkým přechodem do Rihanny – trochu nečekané, jenže ona je taaak dobrá! – a pak cosi úplně odjinud, co znal jenom Z: zřejmě se to jmenovalo HubaBubaKlub. Lidi poskakovali, ti uvolněnější tancovali v rozích, houpali se do rytmu hudby. Po zdech přebíhaly geometrické symboly z malé laserové show. Na stole se válely prázdné kelímky a drobečky chipsů. Všechny ostatní plochy zavalily cigaretové papírky a láhve od vína. Možná dokonce zahlédla i ruličku na šňupání – lidi někdy byli zoufale čitelní, přišlo jí to hloupé.

Teď by to ale měli rozjet? Roksana si po dvousté zkontrolovala mobil. Jediné, co někdo zveřejnil, byl snímek obrázky – Z vyfotil svůj dnešní playlist a přidal k němu emotikon cigarety s textem *smoke w everyday*.

Roksana sousedy varovala, mělo by to být v pohodě, neplánovali přece podobný večírek pořádat každý víkend. Ostatně ani tomu chlápku, Davidovi, od kterého si tenhle byt z druhé ruky pronajímali, nijaká přílišná zásadovost z očí nekoukala. Byl spokojený, když dostal svoje prachy, přestože zápach marihuany, který zřejmě zhusta zaplavil schodiště, mohl vzbuzovat otázky. Jeden ze sousedů jim vyprávěl, že kdosi, kdo tu bydlel před nimi, k sobě přitahoval pozornost policajtů. Pravděpodobně ho sebrali a před několika týdny tu udělali štáru, ale potom byt vrátili zpátky Davidovi. Roksanu to nezajímalo. David jim slíbil, že tu můžou bydlet, jak dlouho budou chtít. Kašlala na to, kdo a na co tenhle byt používal předtím. Teď bylo důležité, aby si lidi povídali, že to ona a Z dělají dobře.

Aby se soužití jejich minikolektivu zahájilo dobře.

A aby dobře začal tenhle semestr.

Kámoši odešli. Na Roksana vkus nějak moc brzo. Snažila se zarazit myšlenky: že by byla moc klišoidní, když všem vyprávěla, že přemýšlí o studiu nějakého kurzu v Berlíně? Nebyla dost milá?

Obývací pokoj vypadal jako po výbuchu. Koberec v kuchyni někdo polil. Na okenním rámu ležely lístky marihuany. Zajímalo by ji, jak si s tímhle Z poradí.

Billie prohlásila: „Ty vole, jak všichni zmizeli, včetně toho kolouška. Ale hodně se jich chystalo na Idu Engbergovou.“

Z seděl na gauči. „Ida Engbergová je přece naprosto famózní. Nepůjdem taky?“ Sjel se svými, jak tomu říkal, čtyřřadacetiměsíčními sativy tak, že se v podstatě nedokázal normálně postavit.

„Jenže my tady teď musíme poklidit a vyvětrat. Ale klidně jeď, jestli chceš. Mně to nevadí,“ řekla Roksana.

Billie měla zorničky obří jak vesmír. „Můžu vám pomoci s tím nejhorším.“

„Jak se pak plánuješ dostat domů? Taxíkem?“

„Ne.“

„Prvním ranním metrem směrem do centra?“

„Ne.“

„Na kajaku?“

Billie se zasmála.

Roksana otevřela dveře na balkon dokořán. Už se necítila opilá, jen trochu zkouřená, přesto pro ni byl čerstvý studený vzduch překvapením – jako by jí někdo hlavu vymyl minerálkou. Zadívala se na stinné stromy: byt se nacházel v nejnižším poschodí, na zem to odsud nebylo nijak zvlášť daleko. Viděla tam tenkou sněhovou pokrývku, ale zdálo se jí, že hned pod balkonem někdo vyryl hlínu, a všimla si lidských stop, směřujících pryč do tmy.

Ať se Billie dostane domů, jak chce, nebyla to Roksantina věc.

„Zahlídla jsem v komoře rozkládací postel. Mohla bych tu přespát?“ zeptala se Billie.

Roksana se otočila. V pokoji skutečně panoval chaos, na stolku kdosi rozlil vodní dýmku, takže se pod sklem vytvořila mokrá mapa – přesto cítila, jak jí srdce poskočilo: Billie tu chce přespát.

„Copak nepojedeš zpátky k Fie, Pie, Cie, Ollemu, nebo jak se všichni jmenujou?“

„Teď podle mě zniš dost heteronormativně a fašisticky.“

„Tak jsem to nemyslela. Ale přece jsi mě ze svého bytu vyhodila. A teď chceš spát tady.“

„Člověk musí zpochybňovat panující normy, a to platí i pro slova, který zvolí. Slova jsou nástrojem autority v genderovém systému patriarchálního...“ Billie se sama sobě zasmála.

Pusu měla trochu nakřivo, jako vždycky. „Jsem ospalá. A už je to dávno, co jsme spolu naposledy snídaly.“

Otevřeli dveře do komory. Roksanu do nosu udeřil lehce zatuchlý vzduch. Nebylo tu jak rozsvítit, ale Z vytáhl mobil a přejel paprsky světla přes svetřík a džínovou bundu, které si sem pověsila Roksana. Ani jemu nevadilo, že u nich Billie přespí.

Něco na té komoře jim nesedělo. Roksana nevěděla co, ale zmocnil se jí nepříjemný pocit.

„Můžu si ten telefon půjčit?“ Posvítila na zeď. Komora byla skoro prázdná, až na lehátko, její dva kusy oblečení a několik na tyči visících starých zapomenutých ramínek. Vlastně to tu nepáchlo plísní, spíš starým dřevem a nevětraným prostorem. Najednou jí došlo, co jí na tomhle prostoru přišlo nepatřičné – a nebylo to alkoholem ani trávou, které do sebe ten večer dostala. Ne, něco tu nesedělo. Na druhé straně je přece ložnice, ale v tom případě by komora měla být prostornější. Úhly nesouhlasily. Architekt musel být namol. Něco tu postavili dost podivně.

Potom se pustila do klepání. Dokonce už tehdy jí došlo, že kdyby předtím nemíchala pití s marihuanou, nic takového by ji nenapadlo. Poklepávala na vnitřní zeď. Ťukala všude, dole, uprostřed, víc nahoře – jako by hledala schovaný poklad. Postavila se na špičky a rukou šátrala úplně nahoře po překližce za tyčí na šaty. Podařilo se jí dostat prsty nad ni. Zapraskalo to.

„Pomoz mi! Tahle zeď je nejspíš uvolněná.“

Z vklouzl do komory. Billie stála venku a zírala.

Z: zhulený, ale vysoký.

„Zaber trochu,“ poprosila ho Roksana.

Chytil za desku. Ruplo to. Celá zeď se uvolnila a spadla na ně.

Roksana stihla zvednout ruce, nějak ji napadlo, že se přesně tohle stane. Tenká deska ani moc nevážíla, měla sotva pár milimetrů.

„Jako haló,“ zasténal Z, který to schytl do hlavy.

Prohlíželi si prostor, který se před nimi otevřel: podlouhlý, úzký, dohromady asi půl metru čtverečního. Uvnitř stály dvě krabice.

Najednou se Roksana cítila střízlivá, soustředěná: čerstvý vzduch z otevřených balkonových dveří byl cítit až sem dovnitř. Chladný. Objasňující. Co to je za tajnou schránku?

Shýbla se a zvedla bližší krabici, širokou asi třicet centimetrů, stejně tak hlubokou.

I Z stál zničeně na nohou. „Copak jsme tu nějaké samoobslužné sklad nebo co?“

Roksana postavila krabici na podlahu v obývacím pokoji.

Tady si to mohli lépe prohlédnout. Papírový karton nikdo nezalepil.

Z se předklonil. I Billie sem sklouzla pohledem. Roksana si dřepa a rozevřela víko.

Všichni tři zírali na obsah.

What the fuck?

I. ČÁST

LEDEN

Na téhle schůzce bylo příjemné jedině to, že Teddymu stejná referentka pomáhala v době, kdy ho právě propustili z vězení. Jmenovala se Isa a vypadala přesně tak, jako když se setkali poprvé. Pořád něco kolem čtyřicítky, stále oblečená jako směs bohémské divy ze Södermalmu a blyštivé lady z Östermalmu. Pořád tytéž šály a podivné pletené návleky na ruku v křiklavých barvách v kombinaci s malými brilliantovými náušnicemi, které ale vlastně vůbec malé nebyly.

„Dobrý den, Teddy, dlouho jsme se neviděli,“ prohlásila Isa. Ve tváři se jí při úsměvu tvořily malé dolíčky. Teddy ji měl z nějakého důvodu rád, přestože jejím jediným úkolem bylo dostat ho do práce.

„No jo, čas letí,“ opáčil a pokusil se zatvářít mile. Celá tahle situace byla vlastně trapná.

Když ho tehdy propustili, rozhodně si nepředstavoval, že za pár let bude pořád ještě muset dřepět tady. Myslel si, že ho čeká jiné Švédsko, že se dostane do jiných pater. Měl motivaci, byl připravený makat a obětovat tomu čas. Skutečně se změnil: hodlal se držet nohama na zemi, chtěl se ke svojí minulosti obrátit zády. Být připravený je ovšem jedna věc – projít tou změnou, to už je jiná. Skutečnost ho rychle dohnala. V jeho životopise zela osmiletá černá díra, na nedůvěřivý pohled lidí si už skoro zvykl. I když opravdu jen skoro.

„Můžeme se podívat, jak jste si v posledních letech vedl, mám na mysli po pracovní stránce,“ navrhla Isa.

„Kde mám začít?“

„Pokud vím, dostal jste místo v jedné advokátní kanceláři, je to tak?“

Teddy to nemínil prodlužovat. „Jo, vzal jsem pár případů jako zvláštní vyšetřovatel pro kancelář jménem Leijon.“

„Zvláštní vyšetřovatel? Co to znamená?“

„To se dost těžko vysvětluje. Ale Magnus Hassel, jeden z partnerů, co mě měl na starosti, mi říkal *zařizovač*.“

Teddy si vybavil, kolik z jeho úkolů vedlo k násilí a jak mu reálně hrozilo, že se opět stane tím Teddym, kterým už být odmítal. V advokátní kanceláři skončil před víc než rokem, po té příhodě s Matsem Emanuelssonem.

Isa mu položila pár otázek ohledně platu, pracovních návyků a školení. „A po odchodu z té advokátní kanceláře?“ pokračovala. „To jste dělal co?“

„Pak jsem se dost protloukal. Ale absolvoval jsem ty kurzy.“

Isa se zadívala do papírů. Věděl, že tam vidí úplně všechno: nejen, že zvládl všechny rekvalifikační kurzy a skupinové aktivity, ale taky to, že mu minimálně pětkrát nabídli místo praktikanta, jenže k zaměstnání to nikdy nevedlo.

Tyhle rekvalifikační kurzy: pracovní úřad spolu s Vězeňskou službou namíchaly do jedné obří wok pánve lék pro týpky, jako byl Teddy, rozuměj pro osoby s takzvanou kriminální minulostí, aby si našli práci, a hlavně, aby si ji *udrželi*. Nechápal, proč u něj to nikdy nezabralo.

Isa mluvila dál o rekvalifikačních kurzech a pracovních plánech. Seděla za kancelářským stolem ze světlého dřeva. Podlaha byla potažená linoleem, zdi pokrývala bílá tapeta se strukturou a židle působily jako z plastu. Přes sklo za jejími zády viděl Teddy pracující zaměstnance úřadu a svůj vlastní mdlý odraz. Připadal si vysoký a svoje vlasy vždycky považoval za svým způsobem neviditelné: popelavě blondáté, polokrátké, nebo možná spíš polodlouhé.

Všechno v téhle místnosti připomínalo vězení, až na Isiny náušnice. Neseděli v ničí kanceláři, ani Isa tady běžně nepracovala. Tahle cela se využívala ke schůzkám, bylo to místo s oknem směrem do útrob Úřadu práce, ale bez jediného okna do reality.

Teddy nejspíš věděl, v čem tkívá jeho problém. Po letech ve vězení a letech na svobodě pořád ještě neznal nikoho mimo okruh těch, se kterými se seznámil za katrem, a těch, které znal už z doby před svým zatčením, tedy těch, kdo patřili do jeho starého života. Okruh blízkých by dokázal spočítat na prstech jedné ruky: jeho sestra Linda a její syn Nikola. Z dřívějšíka Dejan. Bodák a Loke z chodby ve věznici Hall. S těmi se cítil v pohodě. V jejich blízkosti dokázal být sám sebou. A pochopitelně Emelie, ale na tu teď nechtěl myslet. Ať tak, či onak, nikdo z nich mu žádnou práci nenabídl. Možná až na Dejana, jenže tenhle druh práce by asi sotva přinesl švédskému státu něco do daňové pokladničky. Naopak tu existovalo značné riziko, že by z ní pro Švédsko plynuly zvýšené výdaje – ve formě většího zatížení úřadů, které by Dejanovy aktivity vyšetřovaly.

Možná by se měl prostě jen smířit s tím, kým je: uvědomit si, že se sem nehodí. Teddy se nikdy nestane součástí toho Švédska, po kterém se mu stýskalo, když seděl. Navždycky *outsider*. Což ovšem neznamenal, že by se chtěl znova vydat na dráhu zločinu.

„Posloucháte mě, Teddy? Musíte mě poslouchat, jinak vám pomoci nedokážu.“

Teddy si pod stolem protáhl nohy, skoro mu z toho dlouhého nehybného sezení zdřevěněly. „Pardon. Jenom jsem si vzpomněl na jednoho kámoše, co by mi možná uměl sehnat práci.“

Střílel naslepo. Jenže co měl dělat? Žádný z kurzů, praxí ani skupinových seminářů k ničemu nevedly. Dejan by mu ze starého přátelství určitě lano hodil. Teddy vyprávěl o stavební firmě svého známého a Isa si ťukala do počítače. Potom naklonila hlavu na stranu a zatvářila se vážně.

„Bohužel, Teddy, s firmou vašeho přítele to nepůjde tak snadno. Nechci sýčkovat, ale jeho společnost má mizerný obrat

a během posledních deseti let nevykázala vůbec žádný zisk.
Neřekla bych, že je vám schopný nabídnout skutečnou práci.
Určitě ne takovou, kterou bych mohla schválit.“

Isa měla pravdu.

Ale zároveň se mýlila.

Na mobilu měl půl šestý ráno a šílený na tom bylo, že Nikolu to vůbec neštvalo. George Samuel, jeho šéf, se při úsměvu křenil tím svým specifickým způsobem, celej ksicht se mu kolem očí zkroutil. Nikolu napadlo, jestli vůbec něco vidí, když se směje.

„Dobré ránko, Nicko, jestlipak víš, co nás dneska čeká?“ řekl, když Nikola vešel do jeho prťavý kanceláře.

Nikola si připevnil opasek s náradím. „Yep. Dneska se pustíme do našeho největšího úkolu v dějinách. Už tejden nemluvíte o ničem jiným.“

Šli dolů k dodávce: *Elektroservis George Samuela*, stálo klikatým písmem na boku auta. Pás s náradím rachotil. Nikola vlastní káru neměl, proto se vždycky nejdřív sešli u šéfa nahore a teprve pak jeli za prací společně. Navíc si takhle vždycky hezky pokekali.

Tuhle praxi mu zařídila matka, Linda. Takže teď Nikola pracoval jako kdejakej Švédák: pět dnů v tejdnu. Vstávat s prvníma ranníma zprávama v rádiu, oběd kolem půl jedenáctý a šups zpátky domů, ještě než se v zimě setmí. Někdy si na hodinku před večerí zdřímnul, jenom aby vydržel vzhůru dýl než do devíti.

Ve Flemingsbergu vyrůstalo z ničeho mezi kolejema pří- městského vlaku a okresním soudem rozestavěný obchodní centrum. Jako by sem někdo zakopal betonovou cihlu, která se teď začala líhnout. Opravdickej kus práce. Na elektroinstalace si nenajali jenom George Samuela, ale pro něj a jeho učně to i tak představovalo desetiměsíční práci na plnej úvazek. Jistej, zaručeney zákazník na skoro rok, to bylo k nezaplacení a Nikola to věděl.

Stáli vedle sebe, makali jako tým. Jedna fáze, tři fáze a rozvodový skříně. Kabely, pojistky a zesilovače. Nikolova slovní zásoba v oblasti elektrotechniky bobtnala, za chvíli už bude umět víc slovíček spojených s vedením proudu než slangových výrazů pro drogy. Sem tam měl dojem, jako by práce zabírala víc času než zbytek života. Ale byl s tím v pohodě – bavilo ho to, teda kromě chvil, kdy daleko vzadu sekali elektrickým kladivem – zvuk mu připomínal tamtu událost.

Před rokem a půl byl na cestě k Teddymu domů. Když vzal u strejdy za kliku, vybuchla za dveřma nálož a odhodila ho na protější zeď. Odnoslo to zraněný břicho, hrudník a ruce, kterýma si z čirého reflexu chránil obličej. Tejden si poležel na jednotce intenzivní péče a další měsíc na jiném nemocničním oddělení. Jeho máma a Teddy za ním chodili každý den. Ale ta holka, se kterou chodil, Paulina, mu dala kopačky. Taky dobře – očividně to nebyla holka pro něj.

George jako obvykle postavil na zem starý zaprášený rádio. Poslouchali Mix Megapol: protivnej hlas Bebe Rexhy chrčel pořád dokola ten samej refrén. Práci to dávalo jistej rytmus.

Šéf stáhnul hlasitost. „Je ti jasný, že příští tejden si odpracuješ svoji šestnáctistou hodinu?“

„Jako fakt?“

„Je to tak. Vážně jsi za to hezky zabral, Nicko. Takže ti pomůžu, abys získal živnostenský oprávnění. Učňovskou dobu máš za sebou, asociace elektrotechniků ti potvrdí certifikát a obratem dostaneš živnosták. Bude z tebe hotovej elektrikář. Co ty na to?“

George Samuel se rozchechtal – jeho oči se zase zúžily a Nikola si nemohl pomoci: musel se taky řehtat. Rozesmál se na celý kolo. George Samuel smíchy oslepnul – a z Nikoly bude brzo elektrikář. Souviselo to spolu. Bude mít opravdickou práci. Pořádnou výplatu.

Kdo by si to před rokem a půl pomyslel? Když ležel po explozi na jipce, když se Linda k smrti strachovala, že se nejspíš dal na špatnou cestu? Koho by napadlo, že život bude zase prima? Koho by napadlo, že bude *opravdu* prima?

Všichni na něj byli pyšný. Teddy, kterej mu zařídil bydlení, mu vždycky poklepal na rameno a prohlásil: „Dobře, že nejdeš v mejch stopách, Nicko.“ Děda se ho pořád pokoušel brát s sebou do kostela, ale když Nikola odmítnul, jenom se usmál. „I tak jsi na dobré cestě, *moje malo zlato*. Babička by se radostí rozplakala.“ Dokonce mu zavolał i ředitel pašáku ve Spillersbodě a pogrataloval mu ke změně životního stylu: jako by Nikola setřel tři stejný milionový políčka na losu.

Ale nejšťastnější ze všech byla máma.

„Víš, co je na tom podle mě nejlepší?“ zeptala se ho Linda na jaře, když ještě chodil do večerní školy a snažil se vylepšit si známky ze střední. Procházeli se podél vody, Nikola se díval směrem k obchoďáku v centru stockholmského předměstí Södertälje. Ptáci švitořili jako šílený a na šterkový cestě leželo psí hovínko.

„Že jsem skoncoval se svým starým životem?“ hádal.

„Ne, vlastně ne tak docela. Nejlepší na tom je, že změna je možná. Ani nevíš, jak jsem se o tebe bála, když jsi seděl ve Spillersbodě, ačkoli ještě horší snad byla ta vazba a pak nemocnice po tom výbuchu. Ale teď je to potvrzený. Lidi se můžou změnit.“

Polovinu ze solárka opálenýho obličeje zakrejšovaly Lindě ray-banky. Ale Nikola to poznal podle jejího roztřesenýho hlasu: možná za slunečnima brejlema uronila i slzu.

„Pochop, Nicko, už si nikdy nemusíš namlouvat, že z tebe musí něco bejt, že se musíš hnát za postavením a tak,“ pronesla máma a udělala dramatickou pauzu. „Protože z tebe už něco je.“

Zastavili se u jedný parkový lavičky. Nikola se na ni obřátil. Měla na sobě fleecovku Houdini a jakýsi outdoorový

kalhoty: k bronzovému opálení ani k ray-bankám se vůbec nehodily. Tělo: Švédák na vejletě do přírody. Hlava: totální městská MCBP. Eeeh, to poslední škrtněte – takhle se o vlastní matce nepřemejšlí.

Na zemi pod lavičkou se válely slupky. *Albuzur* – semínka slunečnice. Nikola je taky zbožňoval. Asi tady před nima někdo hodně dlouho vysedával a filozofoval. Nikola se posadil. „Příští tejden ve čtvrtek mám test ze švédštiny, musím odevdat slohovku.“

„To je bezva. O čem to bude?“

„O *Hraběti Monte Christo*. Četlas to?“

„Ne.“

„Je to jeden z dědovejch nejoblíbenějších románů.“

„To jsem si mohla myslet. Děda a jeho knížky. Určitě ti to půjde, tím jsem si jistá.“

Nikola si znova vzpomněl na dědu. Největší knihomol: génius z Bělehradu, ktorej Nikolu přivedl ke kouzlu písmenek a literatury, když mu bylo šest. Sedával u jeho postele a klesl mu cestu starýma nádhernýma věcmi. *Ostrov pokladů, Dva tisíce metrů pod mořem, Tajuplný ostrov*.

Děda taky vychoval strejdu Teddyho – ve svý době jednu z gangsterskejšch legend jižního Stockholmu. Nikolovi to k sobě vůbec neladilo.

Mezi stavebníma strojema před napůl hotovým nákupním centrem stála Chamónova Audi A7. Jako vždycky: kámošova sbírka pokutovejšch bločků byla tlustší než Escobarova šrajtofle. Jenže Chamón na to kašlal – auto nebylo psaný na něj. Nezmohli nic. *Vorsprung durch Technik* – nebo jak říkával Chamón: „Náskok díky Babsovi“ – tak se jmenoval týpek, na kterýho bylo jenom v Södertälje napsanejšch víc než čtyři sta aut.

Byl čtvrtek, ale Nikola zejtra nepracuje. Jinýma slovama: začal jim víkend. George Samuel mu dovolil, aby skončil už v půl třetí. V pondělí se uviděj jako obvykle.

Chamón nastartoval. „Slyšels, že Audi uvádí na trh novejši monstr model, Q8?“

„Yes, četl jsem o tom. Má mít vé osmičkovej motor. Ale nechtěl sis radši pořídít novýho Lexuse, LS?“

Chamón na něj zíral. „Děláš si srandu? Já jsem ze Södertälje. Řídím jenom německý káry.“

Chamónovi se – očividně – dařilo a auto to vždycky dokazovalo nejlíp. Pak samozřejmě hodinky, potom nejrůznější šperky, no a taky kam jezdil člověk na dovolenou. Na bydlení se kašlalo. Nikdy o tom, odkud Chamón svoje prachy bere, nemluvili. Ačkoli Nikola věděl, že mladochům z centra, bílejším jako křída, prodával v jejich ujetě divokejch technoklubech různé preparáty. O tomhle se nemluvilo dokonce ani s nejlepším kámošem, a už vůbec ne, pokud člověk sám nebyl součástí Života. Nikolovi se po tom občas stejskalo: po tom, co míval. Po svobodě. Po nezřízenosti.

Jeli k němu domů, dali si napodruhý několik dílů *Narcos*: milovali pasáže, kdy Escobar kontroluje kokainový fabriky v Medellínu. Šli si koupit kebab. Chamón vytáhnul pár gramů trávy, kterou vyhulili v Nikolově šíši – Nikola tyhle chvilky chillu potřeboval: po tom, co se zranil při výbuchu, se v něm něco zlomilo, ačkoli neuměl pojmenovat, co přesně.

Řehtali se. Poslouchali hudbu. Rozvalili se na gauči a jen tak kecali.

Po několika hodinách se Chamón zadíval nahoru. „Nicko, věříš v Boha?“

„Ne, vlastně nevěřím.“ Klasický kamarádovy kecy, aby řeč nestála. „Já věřím v osud. A svýho *dachriho*.“

Chamón se nevzdával. „Věříš v Boha, nebo ne?“

„To je divný, vole, já ti nevím.“

Chamón si popotáhnul z šíši, potom políbil tlustej zlatej křížek, co mu visel na ještě silnějším řetězu kolem krku. „Já věřím.“

„Proč jako?“

Kámošovi zářily oči. „Protože přece musí existovat něco jinýho než tohle.“

„Než co, tohle?“

„Brášine, já ti v noci nezamhouřím oka. Každou čtvrtodinu vstanu a čuším za záclony. Jakmile za sebou z ulice zaslechnu nějaký zvuk, vrhnu se na zem. Dělá se mi zle, jen co na parkovišti zahlídnu neznámej auťák. Mám z toho žaludeční vředy.“

„Ale jseš svobodnej. Nemusíš jako já vstávat každý den v pět.“

„No já ti nevím, podle mě se nemáš zas tak špatně. Blbě se to vysvětluje, ale někdy si říkám, že už to prostě nedám, že mi to stačilo, že mi schází nadšení. Víš, kolik jich tady během posledních let oddělali? Kolik bráchů nám zmizelo? A ti, kdo v tomhle státě rozhodují, na to zvysoka kašlou. Všechno jsou to takový kurvy. Chtěl bych se jednou pustit do něčeho pořádnýho. Třeba cestovat. Nebo zkusit dělat do hudby nebo tak. Víš, co myslím?“

„Do hudby?“ Nikola svýho kámoše nepoznával: *Chtěl bych se jednou pustit do něčeho pořádnýho* – to znělo spíš jako matčiny kecy než jako Chamón.

„Chci se naučit hrát na nějaký nástroj. Jednu dobu jsem hrál fočus, ale matka vždycky tvrdila, že mám na hudbu hlavu, že když jsem slyšel nějakou melodii, uměl jsem ji pak perfektně přezpívat. Podle ní jsem muzikální, nebo jak se tomu do prdele říká. Jenomže, *dachri*, moji hlavu teď dojebávaj cajti v civilu a všichni srabáci, co praskaj, takže nic pořádně neslyším. Za chvílku už ze mě vůbec nic nezbyde. Dokonce ani ty parádní melodie.“

Nikola se snažil dovtípit, jak moc ty řeči myslí vážně. Vzpomněl si na George Samuela a na to, že jeho nejtěžším dnešním úkolem bylo nacpat vodiče do elektroinstalačních trubek.

A Nikola to věděl: vybral si správně. Za chvíli z něj bude elektrikář.

Pro něj *Život* nebyl to pravý.

Emelie vstala, narovнала si záhyb na kostýmkových kalhotách a vyrazila přijmout Marcuse. Sekretářka Anneli, jež pracovala pro ni i další advokáty, už ho pustila dole mříží. Jestli to vzal po schodech, zazvoní u dveří asi za sedm vteřin. Pokud ovšem jel výtahem, potrvá mu to ještě o chvilku déle. Jeden z malých lakmusových papírků, Marcusův první. Emelie ze zásady vždy chodila po schodech, ať už dokumenty v její aktovce vážily, kolik chtěly. Nicméně, stejně na tom nezáleželo, místo advokáta už mu na zkušební dobu nabídla. Bezpochyby se jednalo o velký krok. Emelie pracovala sama na sebe ani ne rok a půl, ale příliv nových případů ji překvapil. Nestíhala je všechny vyřizovat, což představovalo nečekaný luxus. Přesto obrovsky riskovala – odtěd už nebude zodpovídat jen za svůj vlastní příjem. Od nynějška musí Advokátní kancelář Emelie Janssonové, a. s., vydělat každý měsíc dostatečnou sumu peněz, která pokryje ještě jednu výplatu. A ta bude mít navíc přednost před její. Prokletí malých podnikatelů, napadlo ji. Pokud Marcus onemocní, nebude svou práci zvládat nebo jen nebude pořádně fakturovat, firmu to poškodí a možná i položí. Její sen se zhroutí. Jenže někoho, kdo jí uleví, potřebovala: z tohoto úhlu pohledu šlo o nutnost – měla toho zkrátka moc.

Marcus byl vysoký a statný, měl úzkou, pečlivě upravenou bradku a při potřesení rukou ucítila Emelie jeho příjemnou vůni. Očividně šel po schodech. Na vteřinu ji napadlo, že možná očekával objetí, ale byla teď přece jeho šéf a zaměstnavatel, přestože je dělily pouhé dva roky. Krom toho se nepovažovala za objímací typ.

„Vítám vás. Jsem ráda, že můžete začít už dnes.“

Marcus měl na sobě tmavě modrý oblek, jehož kalhoty působily moc krátké, jenže tak holt velela dnešní móda. Poslední knoflík na košili pod krkem měl rozepnutý a nevzal si kravatu, což neškodilo, dnes ho nečekalo žádné stání. V nejbližší době ho jen musí do všeho uvést. Napadlo ji, že způsob, jakým se pohybuje, připomíná Teddyho: pomalý a cílevědomý.

„Můžeme jít ke mně,“ navrhla Emelie. „Dáte si něco k pití?“

Už před jeho příchodem poprosila Anneli, aby nachystala čerstvou kávu a dala do ledničky několik láhví perlivé vody.

„Děkuji, nemáte náhodou čaj bez kofeinu?“ zeptal se Marcus.

Jasně, čaj bez kofeinu, pomyslela si Emelie, poněkud netypické pro advokáta – i když, možná i tohle je právě v kurzu. Obrátila se na Anneli a předala otázku dál.

„Ehm, zrovna ten bez kofeinu dneska došel,“ pousmála se sekretářka. Emelie i ostatní advokáti pili jediné kafe, kafe a zase kafe.

Posadili se u ní v kanceláři. Na zdi visela zarámovaná malba od Marka Rothka. Byl to pochopitelně plakát, matně červené barevné pole, jež přecházelo v hnědé barevné pole a to zase do čehosi žlutavého. Emelie ho měla ráda, dodával místnosti klid, ačkoli fakt, že se jednalo o pouhý plakát, jí připomínal její bývalé zaměstnání v advokátní kanceláři Leijon. Partner společnosti Magnus Hassel, který ji zaměstnával, sbíral umění z celého světa. V jeho kanceláři viseli Warhol a Karin Mamma Anderssonová rám na rámu vedle děl Giacomettiho a Brora Hjortha. Ale to už patřilo do minulosti. U Leijonu dala výpověď, protože nedokázali skousnout, že vzala případ, v němž figurovala jako obhájkyň. Pak se pustila do něčeho, co se ve světě advokátů považovalo za ohromný sešup: ze zaměstnání u jedné z nejprestižnějších evropských kanceláří specializovaných na obchodní právo k pronájmu místnosti a čtvrtiny sekretářky ve sdílených kancelářích se třemi prošedivělými advokáty přes právo občanské. Její bývalí kolegové z Leijonu zvedali obočí až nad

hlavu. Pohoršila si, zoufalý pád z elitní první ligy do čtvrté divize. Mohla se přece alespoň pokusit sehnat místo u některé z renomovaných kanceláří se specializací na trestní právo, případně začít pracovat u soudu nebo na Nejvyšším státním zastupitelství, pokud tak moc toužila po téhle lidumilné právníčtině? Jenže Emelie to zkrátka nesesedělo – chtěla se o sebe postarat sama, považovala to za důležité, měla už šéfů, kteří se jí do toho montovali, až po krk. Věděla, že se může vypracovat mezi ty nejlepší.

Marcus si položil vlastně docela šik tašku ze zeleného plátna na zem. Popravdě vůbec netušila, z jakých poměrů pochází, nic víc, než že vychodil gymnázium v Kärtrtorpu a teď bydlí ve čtvrti Södermalm. Nabídla mu o tisícovku nižší plat, než jaký dostával v té malé rodinné právnické kanceláři, kde pracoval předtím – už jen to, že na to přistoupil, dokazovalo jeho oddanost věci. A jestli je tak dobrý, jak doufá, brzy si to vynahradí na provizích.

„Tedy,“ řekla Emelie a podala mu laptop. „Tady máte počítač, zadejte si tam heslo a tak dále. Sedět budete v kanceláři vedle, objednala jsem vám psací stůl a kancelářskou židli, ale doručí je nejdřív příští týden. Mrzí mě to, ale dnes budete muset vzít zavděk místem u mě. Doufám, že vám to nevadí.“

„Jistěže ne, nevadilo by vám ovšem, kdybychom zhasli?“

Emelie zvedla hlavu. Teď mu tak docela nerozuměla.

„Chci říct, že jsem alergický na elektřinu. Nemůžu ji vystat. Pracuji výhradně ve světle svíčky nebo petrolejové lampy a raději s tužkou a papírem místo počítače.“

Emelie zírala na mladého advokáta, který seděl naproti. Po pohovoru s Marcusem Engvallem se rozhodla okamžitě. Z praxe u soudu měl nejlepší hodnocení, z předchozího zaměstnání skvělé doporučení a do občanského práva byl zapálený. Kromě toho jí připadalo, že má smysl pro humor, že má příjemné vystupování a smysl pro módu – první dva osobnostní rysy byly důležité pro klienty, ten třetí pak nepostrá-

datelný pro povolání jako takové. Cit pro styl: nikdo o tom moc nemluvil, nicméně šlo o nejdůležitější vlastnost obhájce. A teď: už při zmínce o čaji bez kofeinu jí mělo dojít, že něco není v pořádku. O čem to mluví? Alergický na elektřinu – nic takového přece ani neexistuje.

Marcus se zazubil a mrknul. „Dělám si legraci. Rád zatím zůstanu ve vaší kanceláři. S rozsvícenými světly.“

Položil na stůl svůj mobilní telefon. Měl popraskaný displej. „A proti elektronice nic nemám, naopak, jsem vlastně tak trochu hračka.“

Emelie se rozesmála. Marcus se k ní přidal. Přece jen má smysl pro humor.

Marcusovo jméno vlastně dostala před pár měsíci od Mag-nuse Hassela. Seděla tehdy v Pocket City a čekala na Jose-phine, která pořád ještě u Leijonu pracovala, když vtom usly-šela své jméno. Otočila se a došlo jí, že dva z jejích bývalých šéfů sedí hned u vedlejšího stolu. Magnus Hassel a Anders Henriksson. Jak si jich mohla nevšimnout? U Leijonu s ní prá-vě tihle dva prováděli pravidelné motivační rozhovory, což jí tedy rozhodně nechybělo. Pamatovala si je velmi dobře.

Anders Henriksson byl padesátiletý megapodivín, který se oženil se sedmadvacetiletou sekretářkou a předstíral, že je mu třicet, přestože si myslel, že Zara Larsson je španělská značka levného oblečení. Zároveň byl ovšem předním švéd-ským expertem na Mergers and Acquisitions. V poslední aktualizaci Legal 500, žebříčku, který u Leijonu vzbuzoval větší pozdvižení než parlamentní volby, se dočkal označení Leading Individual, přičemž odůvodnění znělo, že jde o „*brilantního analytika – kreativního, s výraznou autoritou*“. Eme-lie si vždycky myslela, že čistě z hlediska IQ jistě brilantní je, ovšem pokud došlo na takzvané EQ, dalo se v jeho případě mluvit o mimořádně vážném stavu.

Magnus Hassel naproti tomu nikdy žádné bližší předsta-vování nepotřeboval. V právnickém světě ho všichni znali.

Jeho citovaná charakteristika se neměnila už několik let. „*Nejzářivější hvězda M&A ve Švédsku*“ a „*Neuvěřitelně působivý*“ zněly posudky, jež se časem ustálily stejně slušně jako v posledních letech jeho finance. Podle ekonomického deníku si Magnus Hassel jen na dividendách vloni přišel na pětadvacet milionů švédských korun.

Tohle všechno nicméně patřilo do jejího starého života. Emelie vstoupila do nové arény. Vzdálené od naleštěných kanceláří, miliardových klientů a exotických jurisdikcí. A za poloviční plat.

K výpovědi ji donutil právě Magnus Hassel. To on se dokonce osobně objevil u soudu v případě obviněného Benjamina Emanuelssona, jehož ona obhajovala. Usadil se mezi veřejnost a celý den přihlížel. Měla by ho nenávidět. Přesto věděla, že si jí považoval a že se skutečně pokusil přimět ji celou záležitost zvážit a v advokátní kanceláři Leijon zůstat. Emelie na něj zkrátka nedokázala vzpomínat ze sta procent ve špatném. Jen z devadesáti osmi.

„Myslel jsem si, že se v těchto zeměpisných šířkách už nepohybujete,“ prohlásil Magnus, když ji uviděl. Měl na sobě oblečení pro volný čas: zelené tvídové sako, džínsy a růžovou košili. Džínsy – Emelie si nedokázala vybavit, že by ho někdy během tří let u Leijonu viděla v něčem tak ležérním. „Měl jsem za to, že vy a vám podobní se zdržujete v Kungsholmenu a dalších satelitech.“

Vlastně měl pravdu. Většina stockholmských kanceláří, které se specializovaly na trestní právo, sídlily na Kungsholmenu. Blízkost stockholmského oblastního soudu, policejní centrály a vazební věznice v Kronobergu z tohoto ostrova přirozeně činily čtvrt pro všechny, kdo se rádi na návštěvy, výsledky a jednání vydávali pěšky. Zbytek času trávila většinou u oblastního soudu v Södertörnu nebo ve vazbě v Huddinge, případně u soudu v Attundě a ve vazbě v Sollentuně. Satelity, jak by se podle Magnuse očividně měla nazývat

blízká předměstí, Emelie připomněly bývalý východní blok. Satelitní státy, země závislé na Sovětském svazu.

„Mám tu schůzku s Jossan,“ odpověděla Emelie. „Nerada se z téhle rezervace vzdaluje.“

Magnus se zasmál. Anders Henriksson oproti tomu nehnul brvou. Emelie si vzpomněla na jeho brunátný obličej, když ji poprvé s Magnusem konfrontovali s odhalením, že bokem pracuje jako obhájkyň na případu Benjaminu Emanuelssona.

„Slyšel jsem, že se vám daří,“ pronesl Magnus a pozvedl sklenku vína, jako by chtěl pronést přípitek.

„Ano, mám toho hodně, spíš příliš. Měla bych si najmout koncipienta.“

„Tak to byste měla být ráda. Přesto ale jistě ještě neberete tolik jako u nás?“

Emelie netušila, jestli ji jen přátelsky škádlí, nebo ji skutečně provokuje. Pozvedla svou ještě prázdnou číši směrem k němu. „Být na vrcholu zkrátka něco stojí.“

Obličej Anderse Henrikssona po jejím posledním komentáři změnil barvu. Ale Magnus se jen dál pochechtával.

„Poslyšte,“ řekl a naklonil se k ní. „Možná bych měl jednoho klučinu, co by se k vám skvěle hodil. Minulý týden se u nás ucházel o práci, čerstvě složil advokátní zkoušky, pracoval u soudu, působí chytře, zřejmě tvrdý pracant jako vy.“

„Proč jste ho tedy nevzali, závisláky na práci přece milujete?“

Magnus se naklonil ještě blíž, jeho ústa se téměř dotýkala jejího ucha. „Říkal cosi o právech jednotlivce a obraně systému, který by se měl postavit za každého. Vlastně mi až znepokojivě připomínal vás. A také je to vegan a lidem, kteří nepoznou nic mrtvého, se nedá věřit.“

Emelie zaklonila hlavu a měřila si ho. Magnusovi jiskřily oči.

Nakonec řekla: „Vyřidte mu, ať mi pošle životopis.“

Zpět v kanceláři. Volala jí Anneli. „Mám na drátě nějakou ženu, zní naprosto zoufale,“ oznámila jí a přepojila hovor.

„Mluvím s Emelie Janssonovou?“ zeptal se jasný hlas na druhé straně.

„Ano, to jsem já.“

„Bezva, super. Jmenuju se Katja a potřebovala bych se s váma sejít. Dneska.“

Emelie se opřela do křesla. Marcus seděl tiše naproti ní a cosi ťukal do počítače.

Všichni se vždy domnívali, že právě jejich případ spěchá nejvíc. Možná na tom nebylo nic zas tak zvláštního – pokud vás podezřívají ze zločinu nebo jste se naopak stali jeho obětí, skoro bez výjimky šlo o traumatickou událost, něco, s čím jste se potřebovali vypořádat okamžitě.

„Dnes jsem zaneprázdněná, právě zaučuji nového advokáta. Mohly bychom se sejít příští týden?“

„Ne, ne. Musíme se vidět hned. To nepočká.“

„Můžu se zeptat, o co se jedná?“

Ve sluchátku se rozhostilo ticho.

Emelie zopakovala otázku. „Čeho se ten případ týká?“

Slyšela, jak se Katja zhluboka nadechla. Když znova spustila, trásl se jí hlas. „O tom nemůžu mluvit do telefonu. Kdy by to teda šlo?“

Emelie zaujalo cosi v tónu jejího hlasu, nikoli obsah dívčina sdělení.

„Počká to do pondělí? Na sobotu a neděli si schůzky nesjednávám.“

„Já nevím. Rozhodně nesmíte nikomu říct, že jste se mnou mluvila.“

„Dodržujeme naprostou mlčenlivost.“

Emelie přemýšlela, o co tady může jít. Ta mladá žena řekla sotva pár slov – přesto její hlas přímo křičel potlačovaným stresem.

„Vážně bych se s váma moc ráda sešla co nejdřív, neměla byste čas dřív než v pondělí?“ zeptala se Katja.

Emelie věděla, že se musí ve vztahu s klienty držet svých zásad, jinak hrozí, že jí utrhnou obě ruce. A přece tu něco působilo velmi naléhavě. Pronesla: „Dobře. Tak tedy zítra.“

Sobotní oběd u mámy a táty v řadovém domku v Kistě. Podle mámy táta opět trpěl depresemi a Roksana mu chtěla nějak pomoci, jenže nejdřív musí sám přistoupit na to, že ostatní potřebuje, že v tom není sám.

Seděla na jedné ze dvou pohovek, Caspar na té naproti ní, stejné kožené sedačky, které jako malí ničili. Na tlustém perském koberci stál skleněný stolek, který jako osmi- nebo devítiletá převrhla a táta tehdy dostal záchvat, protože si myslel, že ho rozbila. Roksana si na to občas vzpomněla: copak se *baba* tenkrát spíš nelekl, že se rozbije Roksana? Na stolku stála mosazná mísa se sklenkami na čaj, stejný rituál jako vždycky – tác s čajem máma stihla postavit na stůl dřív, než si Roksana vůbec sundala v předsíni bundu.

Některé věci se nemění.

V televizi běžel fotbal. Závěsy byly napůl zatažené a polštáře na pohovce naducané a srovnané podle barev: červené v jednom rohu, zelené v druhém. Dřevěná vitrína obsahovala zlaté karafy, mosazné mísy a vázy, Roksana by dokázala jejich rozmístění přesně popsat i se zavřenýma očima. Máma nejvíc schraňovala svícny po rodičích. „*Dokhtaram*, je to to nejcennější, co mám,“ říkala. „Ne, že bychom za ně snad na aukci utržili bůhvíkolik, ale má maminka je dostala věnem. Jinou památku na její rodinu nemám.“

Caspar nespustil oči z televize. I když byl starší než Roksana, pořád ještě bydlel doma – o tom se nicméně nikdy nebavili. Nesměla to ani zmínit, aby se Caspara nedotkla.

Roksana objala *babu*, který vešel do pokoje. „Jsem rád, že jsi tady,“ špitl jí do ucha. Jako obvykle voněl Aramisem. „Je to parfém všech parfémů, originál, praotec všech pánských voňavek,“ upozornil Roksanu, když se ho zeptala, proč používá

tu „dědkovskou kolínskou“, i když před ním se takhle nevyjádřila, nepoužila zrovna tahle slova.

Na sobě měl táta bílou košili s krátkým rukávem, zastrčenou do modrých džínů. Vlastně vypadal dost fešácky, *norm-core*, jak by řekl Z, ale tomu by táta vůbec nerozuměl. Když si sedal, vybafl jediné slovo: „Caspare...“

Jak Caspar, tak Roksana věděli, co to znamená – že si *baba* přeje, aby přepnul kanál.

„Vždyť hraje Man U, přece. Zlatan, proboha,“ zasyčel Caspar.

Táta vzal ovladač a televizi vypnul. „Fotbal je krásná věc, když hrají Íránští lvi. Pamatujete si ten zápas?“

Roksana věděla, který myslí – když hrál v roce 2014 Írán proti Švédsku ve Friends Aréně a oni se šli podívat, spolu s dalšími čtyřiceti tisíci švédskými Íránci. Byla to vzpomínka na celý život, lidový svátek a jediná příležitost, kdy tátu viděla v tomhle rozpoložení – protože Írán prohrál 1:3 a táta bulel jako želva. Ale Roksana chápala, že mu po tváři netečou jenom slzy zármutku, bylo v nich ještě něco jiného. A navíc Roksana taky plakala, ten zápas v ní probudil něco, čemu sama nerozuměla – hrdost, ale zároveň stesk po něčem, co pro ni dřív bylo jen mamincino žvanění, pocit soudržnosti s něčím, co sdílela se všemi těmi čtyřiceti tisíci dalšími lidmi.

Pak si vzpomněla na nález u nich doma. Ona, Z a Billie těkali očima po obsahu jedné z krabic, které objevili za falešnou stěnou v komoře. Místo očividně zkonstruované z jednoho jediného důvodu.

Krabička byla plná velkých sáčků. Skrz průhledný plast prosvítal obsah. Ve větších sáčcích se nacházely menší, napechované bílým práškem.

Posadili se na gauč. Z byl profík, nůžkami ustříhl růžek jednoho ze sáčků a nepatrné množství obsahu vysypal na skleněný talíř. Billie řekla: „Asi bysme měli zatáhnout závěsy. Bude ze mě přece právníčka a vůbec.“

Měla pravdu, ačkoli se tu ještě před necelou hodinou pařilo jako o život, byl přece jen rozdíl mezi trochou hulení trávy a téměř právě nalezenými sáčky. Mohlo jít o víc než deset kilo prášku.

Předklonili se. Z si olízl malíček a namočil ho do křídově bílé kupičky. Přidržel si prst asi deset centimetrů před obličejem.
„Vypadá dost krystalicky.“

Teď to viděla i Roksana. Prášek jí vlastně připomínal spíš mořskou sůl než kokain nebo prášek do pečiva.

Na stole ležel bílý ubrus – mámině a tátově jídlu se nic nevyrovnalo. Talíře s květinovými ornamenty, které si s sebou přivezli z Teheránu, stály pečlivě prostřené spolu se lžicemi a vidličkami, ovšem bez nožů, ty se u rodičů nepoužívaly. Roksana ovšem jako malá svým švédským kamarádům nůž pokaždé nachystala.

Pokrmy se tyčily do výšky: ghormeh sabzi a jeho speciální vegetariánská verze pro Roksanu na jejím talíři, šafránová rýže, salát a hrášek. Jakmile máma postavila na stůl tác s tahdigem, Roksana i Caspar se na to okamžitě vrhli. Tahdig: v dětství chtěla Roksana vždycky pomáhat a pokládát brambory na dno kastrolu, než se na ně nandala rýže, a pak udělat díru, aby z nich mohla snáz unikat pára. Ale převrácení všeho tak, aby brambory na dně skončily navrchu, bylo na mamince: křupavý rýžový koláč, nejspíš to nejlepší jídlo, které Roksana kdy ochutnala.

„Jak ti to jde ve škole, Roksanko *joonam*,“ zeptal se táta svou perštinou z osmdesátých let. Roksana si toho předtím nevšimla, až když je minulé léto přijeli navštívit bratrance z Teheránu, kteří se smáli tátovu zastaralému jazyku.

Roksana přibližně věděla, co teď přijde. Otcí odpovídala zásadně švédsky. „Dobře.“

Táta si lokl vína, máma nalila jen jemu a sobě. U Caspara a Roksany se očekávalo, že budou cucat Coca-Colu, i když už

oba dávno překročili dvacítku. „Expertka na lidské chování, tak nějak se to jmenuje, že ano?“

„Jo.“

„A je to zjednodušená verze psychologie?“

„To se asi tak říct nedá, ale s podobnýma věcmi budu moct pracovat, jo. Podle mě je to fajn.“

„Ale mohla z tebe být psycholožka.“

„Na to jsem neměla známky, to moc dobře víš, *baba*. Ze všech oborů v celém Švédsku se na psychologii na Stockholmský univerzitě dá dostat nejhůř. Potřebuješ nejmíň 22,3 bodů, nebo dostat známku aspoň 1,9 na celostátních srovnávacích přijímačkách.“

Táta s bouchnutím postavil skleničku s vínem na stůl. „Mohla jsi mít 22,3 bodů, kdyby ses trochu snažila a netrajdala pořád po nějakých večírcích. Jsi velmi chytrá, Roksano, a talentovaná. Vychovali jsme tě s maminkou dobře. Podívej se na bratra, z něj bude zubař. Zubařina je dobré povolání, bude z něj pan doktor. Taky ses mohla...“

„Jenže já nechci dělat zubařku. Mě ústní dutiny vůbec nezajímaj, nic pěknýho na nich nevidím a navíc páchnou.“

„No tak,“ vložila se do toho matka. „Nebudeme se teď hádat. Jen mě napadlo, jestli ti tedy budeme moct říkat paní doktorko?“

„Ne, mami. Nebudu doktorka. Budu behaviorální vědkyně.“

„Ty však víš moc dobře, jaký na to máme názor, *azzizam*. Přestěhovali jsme se sem kvůli *vám*. Dřeli jsme jak koně, abyste si *vy* mohli vybrat nejlepší povolání a žít co nejlepší život. Nechceme, abyste své nadání promarnili. Přihlásila ses na celostátní srovnávací zkoušku? Tatínek i já moc dobře víme, že na studium psychologie máš.“

Caspar si nalil ještě trochu koly, bublinky ve sklenici vypenily a málem se převalily přes okraj. „Prosímtě, přestaň Roksane sahat do svědomí. Je jiná než my, měli byste to respektovat.“

Matka se nadechla a chtěla něco dodat, ale zase pusu zavřela. Otec si vidličkou nabral pár hrášků. Roksana se rýpala v rýži. Samozřejmě, že se na zkoušku přihlásila, aby si vylepšila známky z gymnázia, ale nehodlala to rodičům prozradit.

Po chvíli máma dolila víno. „Věděli jste, že tohle je odrůda Shiraz? Doslechla jsem se, že se tomu tak říká, protože pochází ze Šírázu, dědečkova rodného města.“

Roksana mlčela, všichni u stolu tuhle teorii o Šírázu slyšeli už nejmín sto padesátkrát.

„Zírej, co mám,“ upozornil Z a vyloudil úsměv makléře s luxusními apartmány. Držel v ruce malou krabici, velkou jako knížku. „Máš kliku, že ses nastěhovala do jednoho bytu s odborníkem nad odborníky. Teď zjistíme, co je ten prášek zač.“

Na horním víku krabice stálo: EZ-Test. „Koupil jsem tu sadu vloni přes internet, ležela úplně na dně tašky, kterou jsem ještě nevybalil. Hodí se to, když chce člověk vědět, co do sebe sype.“

Otevřel balení a jako obvykle vykládal, jak se věci mají. „Tohle měří s velkou přesností obsah různých látek, stálo to jenom šedesát devět korun za set. Levnější neseženeš.“ Vynadal malou průhlednou ampulku, co obsahovala jakousi tekutinu. „Máme nabrat množství asi jako *pin head*,“ četl miniaturní návod, pak odsypal trochu prášku velikosti nehtu na čajovou lžičku.

Roksana studovala popis na balení. „Tos nabral moc. Tohle není žádná *pin head*.“

Z zakroutil hlavou. „Kdo se v tom vyzná, ty nebo já? Tohle je přesně jako hlavička hřebíku.“

„No jo, jenže *pin head* znamená anglicky špendlíková hlavička. Možná jsi měl pocit, že jsou ty instrukce v ázerbájdžánštině? V tý to totiž znamená žalud.“

Z něco zamumlal a vygooglil si na mobilu *pin head*. „Dobře, tak máš teda pravdu,“ vysoukal ze sebe a odsypal trochu

prášku zpět. Pak obrátil zbytek obsahu lžičky do ampulky a zašrouboval ji. Zatřásl s ní. Roksana si vzpomněla na svého chemikáře na druhém stupni základní školy. Jmenoval se Ray. Měl blondaté kníry, nosil koženou vestu a skoro každou hodinu v záchvatech hněvu vyjel na někoho z kluků. Zase se ale rychle uklidnil a s neutuchající energií v hodině pokračoval – a miloval Roksaninu zvědavost.

„Uběhly dvě minuty. Reakce by měla proběhnout, můžeme to srovnat s barevnou škálou.“ Z zvedl ampulku proti světlu a přiložil k ní papírek s návodem. Roksana si všimla různě barevných políček. Červená: ketamin. Zelenožlutá: amfetamin. Modrá: kokain. Fialová: MDMA. Žlutá: ritalin. Vínově rudá: PMA.

Barva tekutiny v ampulce nedávala na výběr: jasně červená.

„Takže ketamin,“ hlesla Roksana.

„Ten jsem chtěla vždycky vyzkoušet,“ pronesla Billie.

„Tvrděj, že je to lepší než DXM,“ řekl Z.

„A oni maj vždycky pravdu,“ přitakala Billie.

„Jaký oni?“ zeptala se Roksana.

„Nemám páru,“ odpověděla Billie. „Neřeš. Jdem to zkusit.“

*

Policejní útvar pro Stockholmský kraj

Spis: dnr 0104-K3941

SLUŽEBNÍ POZNÁMKA

Následují výpisy z vybraných telefonních hovorů a SMS zpráv mezi podezřelým Hugem Pedersonem a několika dalšími osobami. Odposlouchávané telefony využívaly tarify s registrovanými čísly 0733-47 57 34 a 0704-34 32 22. Rozhovory byly nahrávány v letech 2005–2006.

TELEFONNÍ HOVOR Č. 1

Komu: Hugo Pederson

Od: Louise Pedersonová (manželka)

Datum: 23. září 2005

Čas: 21:34

LOUISE: „Kde jsi?“

HUGO: „V práci.“

LOUISE: „Myslíš, že přijedeš domů, než usnu?“

HUGO: „To záleží na tom, kdy si půjdeš lehnout, myšáčku.“

Protože jestli to zase zalomíš u *Sexu ve městě*, budeš už spát jako dudek, až se vrátím, mám toho tady ještě hrozně moc.“

LOUISE: „Aha, takže jako obvykle. Mimochodem, mluvila jsem dnes s Isabelle, to ti mě tak dožralo. Víš, co plánujou?“

HUGO: „Ne.“

LOUISE: „Budou si na tu renovaci zvat Staceka.“

HUGO: „To je přece fajn, nám to taky udělá on.“

LOUISE: „Právě, jenže oni si to naplánovali tak, že nás předběhnou. Vystěhují celý apartmán a předělají ho komplet, tutti banutti, Isabelle půl hodiny vykládala o kohoutcích od Dornbrachtu, o kuchyni od Kvänum, co dodávají i královskému dvoru, o sporáku Gaggenau, vápencových obkladech v hale a bodových světlech zafrézovaných do stropu.“

HUGO: „*Good for them*, jenom aby to nekolidovalo s dobou, kdy jsme se do toho chtěli pustit my.“

LOUISE: „Pustit my, pustit my. Hugo, to, do čeho se pouštíme my, není nic ve srovnání s tím, do čeho se pouští oni. My přece jen vyměníme kuchyni a vymalujeme ložnici. My plánujeme chudičkou nízkorozpočtovou variantu, laciný výsměch. Podle mě bychom měli předělat i koupelnu a aspoň překopat elektrinu. Jinak je to přece trapné. Všichni ostatní rekonstruouou kompletně, a my jen tak trochu rýpnem do kuchyňské linky.“

HUGO: „Nerekonstruouou všichni všechno kompletně.“

LOUISE: „Ale Isabella s Andersem ano a víš moc dobře, že Ebba s Pierrem si vloni kompletně zrenovovali vilu, a dokonce i kousek přistavěli, navíc Anna s Carlem-Johanem si zařídili vlastní byt v Londýně. Takže jo, všichni předělávají všechno. Kromě nás.“

HUGO: „Koupelnu máme přece perfektní. Proč bysme ji předělávali? Předchozí majitelé ji renovovali před dvěma lety. Vyměnili všechno, každou dlaždičku.“

LOUISE: „No tak vidíš, už je dva roky stará. Máme rok dva tisíce pět a já ty terakotové dlaždice nemůžu ani vystát. Navíc ten samostatně stojící záchod. Všichni dnes mají jediné závěsný na zdi, to už klidně můžeme mít suchý.“

HUGO: „Měli bysme chvíli počkat, ten byt stál, kolik stál.“

LOUISE: „Hugo...“

HUGO: „Ano?“

LOUISE: „Já se za náš domov stydím.“

HUGO: „Myšáčku, ale no tak...“

LOUISE: „Ne. Podle mě je to trapné. Ani si k nám nechci nikoho vodit, když to tu vypadá jako z katalogu Ikea. Dobrou.“

TELEFONNÍ HOVOR Č. 2

Komu: Carl Trolle (známý)

Od: Hugo Pederson

Datum: 23. září 2005

Čas: 22:42

HUGO: „Nazdar, chlape, to jsem já.“

CARL: „Koukám. Co děláš?“

HUGO: „Makám.“

CARL: „Hm.“

HUGO: „Vidím to na noční směnu.“

CARL: „Ty práci v noci přece miluješ. Já jsem doma.“

HUGO: „Já nemám v plánu v klidu dřepět a čekat, až ke mně obchody přijdou samy, a to pak člověk musí makat. Tys šel dneska po o domů?“

CARL: „Ha ha, fakt vtipný. Fredrika není doma, baští s kolegama ve fajnový restauraci u divadla, užívá si, zatímco já...“

HUGO: „Děláš to, co ti jde nejlíp, předpokládám. Leštiš bambus.“

CARL: „Ne, ale vážně, už jsi viděl Pornhub, to je ti stránka, prostě se proklikáš naprosto k čemukoli.“

HUGO: „Jak že se to jmenuje?“

CARL: „Pornhub.“

HUGO: „Vyzkouším.“

CARL: „Teď v práci?“

HUGO: „Ne, nejsem jako ty.“

CARL: „Jo mimochodem, podali jsme nabídku na jeden byt.“

HUGO: „Vážně? Kde?“

CARL: „Přímě v centru, Kommendörsgatan. Sto sedmdesát metrů.“

HUGO: „A co za to chtějí?“

CARL: „Šedesát pět tisíc za metr. Tohle město se zbláznilo.“

HUGO: „Je tam potřeba ještě něco udělat?“

CARL: „Jo, jasně. Fredrika chce všechno nový, vybourat stěny, carrarskej mramor v koupelně, má to zůstat světlý a prostorný a tak dále. Vlastně je to fakt super.“

HUGO: „Aha.“

CARL: „Ale ještě nevíme, jestli ho dostanem.“

HUGO: „No jo. Takže ho celý zrenovujete?“

CARL: „Jasně, vždyť ti to povídám. To se musí. Člověk si chce zařídit vlastní bejvák, že jo. Nechceš se prostě přestěhovat do domova někoho jinýho. Naprosto Fredriku chápu. Podle mě je teď vlastně skoro až trapný nic nerekonstruovat. Nestěhujem se přece do pronájmu.“

HUGO: „To ne, to je jasný.“

CARL: „Právě.“

HUGO: „Hele, musím trochu popojet. Tak zatím, chlape.
Dáme si vědět.“

CARL: „Ciao!“

Nad garáží visela cedule: *Carwash, údržba – City & Jižní Stockholm*. Kolem ní se třepotaly praporky, na nichž stálo: *Bezkonkurenční ceny a náhradní vůz*.

Teddy seděl na místě spolujezdce vedle Dejana, na zadním sedadle trůnil Dejanův pes, The Mauler. Nepřijeli si sem ani pro kvalitní umytí, ani kvůli bezkonkurenčním cenám, ačkoli Dejan měl novou káru: Teslu Model X. Když mu Dejan pověděl, že si objednal teslu, Teddy mu nevěřil. „Stal ses na starý kolena ekologem?“

Dejan mu odpověděl smrtelně vážně. „Počkej, až si to vyzkoušíš.“ O jistých věcech se s Dejanem nežertovalo: jedním takovým tématem byl jeho pes, tím druhým auta.

Navíc měl pravdu, i když to auto vypadalo trochu jako přerostlý peugeot. Tesla působila uvnitř tak technicky vymakaně, že připomínala spíš tablet než auto. Sokolí křídla – neboli zadní dveře, jak se tomu říká normálně – se otevíraly přímo nahoru jako na Mercedesu SLR s tím rozdílem, že tohle byla ohromná čtyřkolka, která nespolykala ani kapku benzínu. Ale to nejšílenější bylo nastavení dotykové obrazovky: *Ludicrous Speed*. Ta obluda zvládla z nuly na sto za tři vteřiny přesně – bez řazení. Nejbláznivější na celém zážitku bylo to ticho – bylo to jako vrhnout se ze srázu, jen svist větru v uších. Teddyho ruka se instinktivně chytla držadla nad dveřmi spolujezdce, chtěl se něčeho přidržet, zmírnit výšku toho pádu, jeho žaludek se div že neobracel o sto osmdesát stupňů. To Dejan jenom hlasitě výskal. „Uaaaaa!“

Když zabrzdili u Flemingsbergu, kamarád mu vysvětloval: „Tvrděj, že je to víc než jedno g, zrychluje to víc, než kdybysme skočili z letadla.“